

uti resolutum fuisse asserunt Raynaud, et Marc. Ant. apud Barbos., cit. allegat., 96, n. 42. (73. Et etiam confessarii privilegiati, uti regulares, qui, satisfacta parte, habent privilegia absolvendi in foro conscientiae ab omnibus excommunicationibus reservatis pontifici, exceptis contentis in bulla Coenae, et aliis sex casibus intra Italiam, et extra Urbem de mandato Clementis VIII reservatis, ut patet ex adductis sub verb. ABSOLUTIO, art. 1. a n. 41 et verb. EXCOMMUNICATIO, art. 7, n. 2 (74. Ab excommunicatione vero lata, et sibi specialiter reservata in monitorio ab episcopo non possunt regulares absolvere sine speciali ejusdem facultate, ut patet ex adductis sub d. verb. ABSOLUTIO, art. 1, n. 41, sed potest absolvere solus ipse episcopus, vel ejus delegatus, vel ejus successor, pro quo venit etiam capitulum sede vacante; et in casu appellationis potest ab ipsa solvere metropolitanus, et legatus Sedis Apostolicae, et summus Pontifex semper, ut patet ex adductis sub d. verb. EXCOMMUNICATIO, art. 7, n. 3 ad 7.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(75. De praelatis vere, et proprie nullius diocesis, quaestio est inter doctores, an concedere valeant monitoria, de quibus hoc in articulo agitur. (76. Affirmant nonnulli, ea moti ratione, quod concilium Tridentinum, sess. xxv, cap. 3, *De reformat.*, tametsi jus concedendi haec monitoria videatur concedere episcopis, nomine tamen episcoporum veniunt et praelati vere, et proprie nullius; vide Raynaud., *De monitor.*, part. 1, quaest. 8, tum ab eo citatos.

(77. At praevaluit opinio negativa, quam ultra allegatos ab auctore hic, n. 8, innixi pluribus resolutionibus sacrae congregationis ejusdem concilii interpretis sequuntur Gallemart. ad concil., *loc. cit.*, Fagnan., in cap. *Accedentibus*, n. 23, De excess. praelator.; cardinal. Petra ad *constitut. 4 Callisti III*, sect. 7, n. 64, et seq. Clement. *Concord. Pastoral.* part. II, cap. 23, n. 2 et seqq. Utitur enim concilium non modo dictione taxativa, sed et universali negativa: « a nemine, praeterquam ab episcopo, » qua dicitio negat omnia possibilis, et magis negat, quam affirmativa affirmet. Cui ad majorem expressionem subsequitur, vigoremque addit dicitio *prorsus*, qua est praecisa, absolutamque excludendi voluntatem in proferente demonstrat. Quocirca etiamsi praelati vere, et proprie nullius venire soleant nomine episcoporum; fallit id, ubi contraria, ut hic, est voluntas loquentis.

(78. Quod ait auctor n. 12 esse monito-

SUMMARIUM.

1. Monopolium unde dictum? — 2. Monopolium quid sit? — 3. Monopolium committitur pluribus modis, qui assignantur. — 4. Monopolium committunt, qui statuunt, ne quis accedere possit ad aliud molendinum, vel ad aliud furnum, quam ad illum talis domini. — 5. Item monopolium committunt laniones, qui certam tantum quantitatem car-

ria illis tantum concedenda, quorum interest, id non est ita intelligendum, ut interesse potentium ipsa monitoria sit plane exploratum. Recte enim Raynaudus, *De monitor.*, part. I, c. 1, quaest. 12. « In dubio quoque (ait) potest ei concedi monitorium, si alioqui periclitaretur res, pro qua monitorium petitur, ita ut, nisi tunc obtineretur monitorium, esset postea futurum, ut, corrupto et declarato juridice potentis jure, dilapidata et aversa fuisset. »

(79. Nec est indistincte verum, quod asserit auctor n. 21 concedi haud debere monitoria, quando personae sunt certae, propterea quod suppetunt tunc remedia ordinaria. Distinguenda enim est materia spiritualis a materia temporali et in materia hac temporali distingui debent personae ecclesiasticae a laicis.

(80. In materia spirituali, si episcopus opportunum id esse censuerit, poterit urgere per monitorium personam certam ad praestandum, quod debet, maxime ubi alia media non sint ad manum, vel difficiliora appareant. Haec enim materia cum per se, et directe pertineat ad iudicem ecclesiasticum, non prohibetur ipse uti medio efficaci, cujusmodi est monitorium, ut adigat ad praestandum, circa eam, quod ratio postulat. Raynaud., *De monitor.*, part. I, cap. 1, quaest. 8.

(81. In materia temporali idem juris obtinet; si persona sit ecclesiastica. Subest enim haec persona foro ecclesiastico. Nil propterea vetare potest, quominus adigatur ea ad praestandum, quod debet, adhibito valde efficaci medio, scilicet intenta per monitorium excommunicatione. Idem auctor *ubi supra*. Confer etiam Suarez, tom. V, III part. d. 20, sect. 1, n. 13, et Avil., II, p., cap. 5, disp. 2, dub. 1, conclus. 2.

(82. At res aliter in materia hac temporali se habet, si persona sit laica. Hoc enim in casu sibi vindicat, quod indistincte et male dicitur, non posse concedi monitorium, ubi persona est certa. Ratio autem est, quod persona laica habet iudicem proprium adeoque coram eo conveniri potest, et debet via ordinaria, ubi est certa. (83. At, cum persona, qua laesit, occulta est et incerta, tunc iudex saecularis cogitur feriari, propterea quod vim non habet aliter urgendi conscientiam, quam per praecceptum, caretque vi coactiva interioris. Quapropter recurri debet ad iudicem ecclesiasticum, qui per censuram generalem etiam personas incertas potest ad officium compellere; Raynaud., *ubi supra*.

(84. Vide et alia de monitoriis apud mox laudatum auctorem.

MONOPOLIUM.

nis ad lanienam deferunt, ut illum carius vendant. — 6. Item monopolium committunt aromatarii statuentes, quod nullus ex eis possit dare coram haeredibus defuncti pro ipsius exsequiis, nisi prius solverint eisdem aromatariis totum id, quod defunctus debebat. — 7. Pecuniam undique congestam ita ad se redigentes, ut quasi monopolium pecuniae facere videantur, monopolii poenis sunt puniendi. — 8.

Mercatores conventionem conspirantes, ut non nisi pretio summo vendant, et non nisi pretio infimo emant, monopolium committunt, et peccant contra justitiam cum obligatione restituendi. — 9. Adducuntur jura pro nostra assertione. — 10. Possunt autem principes seu magistratus ex justa causa licite concedere uni, vel pluribus, ut ipsi soli certas

(1. Monopolium est sic dictum a verb. Graeco *μόνος*, quod est *unum*, et *πώλιον*, quod significat *vendere*, ut observant Silvester, in *Summa*, verb. *Monopolium*: Brugiot., *Institut. crimin.*, lib. II, tit. 16, n. 2; Ursaya, *Institut. crimin.*, lib. II, tit. 4, n. 7, et alii.

(2. « Unde monopolium est, quo unus, vel plures mercatores inter se propria auctoritate conveniunt, ut coemendo merces certi generis, eas carius divendant, efficiendo in praerudicium reipublicae, ut vix alibi inveniri possint. Sic in re communis. »

(3. Monopolium committitur multipliciter, et 14 modos recenset Azeved., *Recopil.*, lib. VIII, tit. 14, l. IV, per tot.; Armendar. autem *ad leges Navarr.*, lib. III, tit. 20, *De confratr.*, n. 2, secutus ab Ursaya. *Institut. crimin.*, lib. II, tit. 4, n. 9, duodecim modos numerat: nempe quando illicitae pactiones concurrunt, aut paciscuntur, ut species diversorum corporum negotiationis, non minoris, quam inter se statuerint, alicui vendantur: quando homines congregati inter se conspirant, et impediunt, ne aliquis deponat in tali causa, qua forte concernit dominum talis loci civem, aut alium; si quis conetur impedire, ne quis exerceat negotiationem vini, aut alterius rei praeter eum, etiam in vim rescripti principis; si aliqui conveniant, ne deferant frumentum in mercatum proximum, ut dominus illius loci vendat suum, vel ut homines illius loci prius suum vendant; si aliqui conveniant, quod alicui habenti possessionem ruri nullum praestetur auxilium, ne quis labore in possessionibus illius; si artifices inter se paciscantur, ne ullus ipsorum in illa arte instruat alios, nisi filios, aut nepotes illorum; si ipsi paciscantur, ne recipiant aliquem addiscentem, nisi immensum det pretium singulis annis, et quod non ostendent ei, nisi remaneat per tres annos, id quod possent docere eum in uno anno; si cives conveniant, ut officinae et stationes tali pretio, et non minori locentur, vel si locatores equorum conveniant, quod non locabunt equos, nisi tali pretio, vel si domini domorum conveniant, ut augeatur in immensum pensio domorum; si mercatores agant, ne alius deferat frumentum, vel vinum, seu alia venalia, donec ipsi vendiderint, vel quod naves aliorum impediuntur, vel retineantur. Qui dat arrhas in emptionem omnium aromatatum civitatis, ut postea ipse carius vendat. Item, si quis emat totum frumentum, ut alii ab eo emant. Si mercatores nemorum, vel alii conveniant, ne emant jugerum, vel arpentum lignorum, vel alias merces, nisi in tali pretio. Si artifices conveniant, ne quis, quod alteri commissum sit opus, impleat, aut ne injunctam alteri sollicitudinem alter incipiat. Zaul.; tit. I, lib. III, rubr. 30, n. 32.

merces vendant. — 11. Imo principes talia, et similia privilegia vendere solent, et licite possunt ad subveniendum necessitatibus urgentibus in bonum commune, si concurrant condiciones requisitae ad justum tributum, seu gabellam. — 12. Alia ad rem ad n. 13. — Subnect. *Addit. ex aliena manu* ad n. 19.

(4. Monopolium committunt, qui statuunt, ne quis accedere possit ad aliud molendinum, vel ad coquendum panem ad aliud furnum, quam ad illum talis domini. Decian., lib. VII, cap. 21, n. 21; Conciol., *Resolut. crimin.*, verb. *Monopolium*, resolut. 1, n. 2; Cohell., *ad Bull. bon. regim.*, c. 31, sub n. 228; Ursaya, *loc. cit.*, n. 28, et alii.

(5. Item ex eadem ratione monopolium committunt laniones, qui certam tantum quantitatem carnis ad lanienam deferunt, ut illam carius vendant. Jodoc., in *Prax. crimin.*, cap. 132; Ursaya, *loc. cit.*, n. 29, et alii.

(6. Item monopolium committunt aromatarii statuentes, quod nullus ex eis possit dare ceram haeredibus defuncti pro illius exsequiis, nisi prius solverint eisdem aromatariis totum id quod defunctus debebat. Farin., in *Pragm. crimin.*, verb. *Monopolium*, resolut. 1, n. 4; Ursaya, *loc. cit.*, n. 30, et alii.

(7. Pecuniam undique congestam ita ad se redigentes, ut quasi monopolium pecuniae facere videantur, monopolii poenis sunt puniendi. S. Pius V, constit. 118, *In eam*, § 3, *Quicumque*; Nicol., in *Flosc.* verb. *Pecunia*, n. 2.

(8. Mercatores conventionem conspirantes, ut non nisi pretio summo, seu rigoroso vendant, et non nisi pretio infimo emant, monopolium committunt, et peccant contra justitiam cum obligatione restituendi, quia respublica videtur habere jus, ne fiant huiusmodi monopolia in damnum ipsius. Quamvis enim tale pretium summum respectu venditionis, et pretium infimum respectu emptionis per se sistat intra limites justii pretii, ratione tamen dictae iniquae conventionis evadit injustum, quia, ipsa exclusa, plures mercatores venderent, et respective emerint pretio medio, et alii interdum venderent pretio infimo, et emerent pretio summo; quod cederet in maximum reipublicae beneficium. Unde cum talis iniqua mercatorum conventio privet rempublicam hoc maximo beneficio, ad quod habet jus, videtur esse omnino contra justitiam, et obligare ad restitutionem. Sic tenent Rebellus, Sotus, Navarrus, Palatius, Ledesma, uterque Medina, Valentia, Arnilla, Silvester, Conradus, et alii apud Salas, dub. 37, n. 3, et apud card. de Lugo, tom. II, dist. 26, sect. 12, n. 172, ubi cum Diana subjungit, quod id maxime locum habet, quando aliquid sub hasta venditur, contra Molinam, Lessium, Aragon., Baun, Vegam, Angles, et alios dicentes tales mercatores non peccare contra justitiam, nec obligari ad restituendum.

(9. Nostra autem assertio innititur juris regulae a Greg. IX laudatae in c. *Si culpa* 9, De injuriis et damno dato, ibi: « Qui occasionem damni dat, damnum dedisse vide-

tur; » et ex l. *Jubemus*, unica, cod. *De monopolis*, ubi gravissime prohibetur sub pœna privationis omnium bonorum, et exsilio perpetui, ne aliquis, aut aliqui obtineant, ut per ipsos solos merces aliqua vendantur, et sub pœna 40 librarum auri prohibetur, ne mercatores inter se conveniant de non vendenda merce infra certum pretium, vel de non emenda ultra tale pretium. Et ne artifices, alique operarii conveniant, ne unus prosequatur opus ab alio cœptum, et hujusmodi. *Vide* in cit. Cod. dictam legem, ubi plura similia monopola prohibentur sub pœna privationis omnium bonorum, et exsilio perpetui, ibi: « Si quis autem monopolium ausus fuerit exercere, bonis propriis exspoliatus, perpetuitate damnetur exsilio. » *Vide* verb. *CONTRACT. EMPTION.*, art. 1, num. 44 et 45.

(10. Possunt autem principes seu magistratus ex justa causa licite concedere uni, vel pluribus, ut ipsi soli certas merces vendant, ut sic illi curam, et sollicitudinem habeant providendi de abundantia mercium copia populo necessaria, vel de aliqua mercium specie populo valde utili, quia sine tali privilegio non reperiretur, qui vellet talem mercium abundantiam, vel speciem ad reipublicæ beneficium, et commodum providere, ne se exponeret periculo amittendi magnos sumptus sine lucro. Sic etiam licite conceduntur typographis et bibliopolis privilegia, ut ipsi soli vendant tales libros. Sicuti et inventoribus alicujus machinæ, seu artificii reipublicæ utilis justissime in præmium suæ inventionis talia privilegia conceduntur, cum sic ad reipublicæ beneficium foveatur, et promoveatur alacritas, et industria inventorum, auctorum, typographorum, quorum alacritas et industria potius in maximum reipublicæ detrimentum removeretur, si alii, qui non laboraverunt, possent eorum metere messes, et in labores eorum introire eaque libere ac ipsi vendendo eorum operas.

(11. Imo principes talia, et similia privilegia, v. g. quod pauci soli privative quoad alios possint vendere quædam specialia vitæ actualia, aromata, tabacum, et hujusmodi, vendere solent ad subveniendum necessitatibus urgentibus in bonum commune. Ad cujus tamen justitiam, et ad evitandum monopolium debent concurrere conditiones, quas diximus requiri sub verb. *GABELLA*, ad impositionem tributi, seu gabellæ; et considerandum est, an bonum commune, ad quod talia privilegia venduntur, et utilitas communis, quæ ex tali venditione resultat, præponderet damno, et gravamini, quod subditis ex tali venditione accessit. Alias sicut tributum, seu gabella, sic talis ven-

SUMMARIUM.

1. Montes pietatis quid sint? — 2. Montes pietatis unde originem habuerint, et qui primi fuerint eorum inventores, et promotores? — 3. Primus mons pietatis erectus fuit Perusii. Deinde in fere omnibus Italiae urbibus, id semper suadentibus, et propu-

ditio injusta esset, cum obligatione restituendi tam ex parte vendentis, quam ex parte ementis talia privilegia. Sic expresso card. de Lugo, tom. II, disp. 26, sect. 2, n. 171; Molina, Lessius, Salas, et alii passim. *Vide* verb. *GABELLA*.

(12. Monopola super segetibus, leguminibus, olivis, et hujusmodi, rigorosis sub pœnis prohibentur; *Benedict. XIV.*, tom. II, constitut. 53, incip. *Quo die*. (13. Monopoli nomine non intelligitur licita et honesta mercatura, qua merces in uno loco emptæ, ad alium locum vendendæ deferuntur. *Idem, ibid.*

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(14. Varii varie definiunt monopolium. At opus haud est de accurata hujus vitii definitione allaborare, cum ex modis, quibus monopolium committitur facile, quid sit, cognosci possit.

(15. Prostat hanc in rem saluberrima imperatoris Zenonis constitutio, quæ habetur in leg. unic. cod. *De monopol.* Ex ea facili negotio quot monopoliorum species, et quæ tam monopolis, quam illis, qui se pactis labem monopolicam sapientibus constringunt, pœna infligenda sit, colligere licet.

(16. Sunt autem monopoli species palmariæ tres. I. Quod quis monopolium committat, quando certum mercaturæ genus, e. g. vestium, librorum, etc. sibi arrogat, ut vendere solus possit. II. (17. Incurrunt crimen hoc ii, qui, illicitis habitis conventionibus, jurant, vel paciscuntur, ut species diversorum corporum negotiationis non minoris, quam inter se statuerint, vendantur. III. (18. Ædificiorum artifices, vel ergolabi, aliorumque diversorum operum professores et balneatores crimen hoc incurrunt, quando pacta inter se componunt, ne quis artifex quod alteri commissum est opus impleat, perficiat, aut injunctam alteri sollicitudinem alter intercipiat. *Vide* dict. leg. unic., tum quæ in ejus comment. habet Brunnem.

(19. Nota vero prohibita esse monopola, si per ea certorum mercatorum promoveatur commodum, bonum vero publicum damno afficiatur. Cæterum res aliter se habet, si tendant monopola in utilitatem reipublicæ, ejusque commodum inde augeatur; tunc enim privatis, non minus consensu principis quam principibus ipsis honesta monopola exercere fas est hoc fine, ut sufficiens copia rei adsit, qua carere nequimus, et ut ea mercatorum sordibus subtracta æquo semper comparetur pretio. *Confer* Stryk., *Jurisdic. dissert.*, vol. III, disp. 19, cap. 2, n. 116, et plurib. sequent.

MONTES PIETATIS.

quantibus fratribus Minoribus de Observantia, ad n. 4. — 5. Montes pietatis, quamvis multum controversi ut usurarii, tamen sunt definiti a Sede Apostolica tanquam sine labe usuræ liciti, et meritorii, concessis insuper indulgentiis manus adjuvantes ad ipsos porrigentibus. — 6. Quinimo sub pœna ex-

comm. late sententiæ prohibetur, ne quis contra ipsos audeat prædicare, et disputare. — 7. Tales montes pietatis enumerantur a concilio Trident. inter alia opera pia. — 8. In montibus pietatis tres potissimum nunc leges existunt, et assignantur. — 9. A Summis Pontificibus non permittuntur montes pietatis ut plurimum erigi, nisi ad præscriptum concilii Lateranensis, et præsertim, ut recipi non possit, nisi quid moderatum non excedens summam duorum, vel trium pro centenariis. — 10. Aliquando tamen ob justas causas permittunt, ut possint recipi quinque pro centenariis. — 11. Montes pietatis erecti sub conditione, quod deponentibus ibi suas pecunias solvant quinque pro centenariis, possunt totidem exigere a suis mutuataris, et adhuc alia duo

(1. Montes pietatis sunt æraria, aut grænarum publica piorum hominum liberalitate ad hunc finem erecta, ut ad ipsa, tanquam ad montem, confidenter refugere possint indigentes, et ea in promptu sint ad mutuandum sub pignoris cautione ipsis indigentibus, et occurrendum usuris, quas pro sua indigentia usurarii, præsertim Judæis solvere cogebantur. *Communis*.

(2. Ex quo enim plurimi usurarii, et præsertim Judæi, observantes temporum et personarum calamitates ex aliorum inopia messem facerent, suas per immoderatas in mutuis usuras brevi fere totam sortem absorbendo, et pauperes Christianos fere ad extremum depauperando, pietate et misericordia motus, B. Barnabas Interamnensis mei Seraphici Ordinis Min. de Observantia, primus omnium Perusii (* Non Perusii, sed Urbiventi (*Orvieti*) primus mons pietatis erectus fuit, et cum id negotii in Apostolica Camera examinatum fuisset jussu Pii II a cardinali Ostiensi tunc Apostolici fisci præfecto (*camerarium* vocant) confirmatus. Ipse tamen Pius Pontifex postea breve pro hoc instituto, quod *Montem Christi* appellabant, dedit 3 Junii an. 1463, quod refert Bernardinus de Busto in *Defensor.*, tr. 2, p. 4. Circa idem tamen tempus Perusinus quoque mons pietatis constitutus fuit *), *Montem pietatis* excogitavit, promovit, atque erexit, ut sic pauperes Christiani defiles a dictis immoderatis usurariis oppressionibus redimeret. Cum enim Perusii sub Pio II Summo Pontifice conciones ad populum haberet, hoc prius inexcogitatum remedium adinvenit, ut ex cumulo pecuniæ pie collecto exinde mons pietatis nuncupato mutuum præstaretur egenis, accepto pignore, et denariolo, vel summa aliqua per singulos menses detentæ pecuniæ convertendis in stipendium ministrorum, aliasque ad id necessarias expensas. Adinventionis consilium inivit cum Patre Fortunato de Cepolis Perusino ejusdem ordinis Minorum de Observantia, viro utriusque juris peritissimo, qui rem hanc insolitam mature perpendens, insuperque Academiae magistrorum consulens, omnibus istis, nemine dempto, excogitatum approbantibus, statuit id opus plurimum esse laudabile ac pium, ab omni censuræ labe alienum, adeoque summopere promovendum. Inde dictus beatus Barnabas cœpit ea in urbe declamare

necessaria pro expensis faciendis. — 12. Montes pietatis ministri in necessitate præferendi sunt aliis indigentibus. — 13. Montes pietatis ministri pauperes disponentes de bonis montium in proprios usus, tenentur servare conditiones, quas servant alii pauperes. — 14. Montes pietatis ministri disponentes de bonis montium in præjudicium pauperum, ad quid teneantur? — 15. Montes pietatis ministri an possint impendere partem pecuniæ non necessariam subventioni pauperum in proprios usus, et necessitates? — 16. Item, an possint pecuniam montis non solum in proprias necessitates, sed etiam in propria negotia impendere, quando non est necessaria ad usus pauperum. — 17. Alia ad rem cum add. ex aliena manu, allata ad hoc const. Ben. XIII, ad n. 29.

contra insatiabilem Hebræorum cupiditatem, fere totum suis in usuris pauperum Christianorum sanguinem exsurgentem, ac suis ferventissimis, qua privatis, qua publicis exhortationibus pios viros, et divites cives animare, ut collectis, ac collatis elemosynis, cumulum, seu Montem erigerent perpetuo conservandum, ex quo miseris pauperum sublevandis pecuniæ erogarentur, in eundem montem iterum congerendæ. Nec nimium ei insudandum fuit, ut Perusinarum animos de se pietatis operibus satis addictos ad id inclinaret; * præsertim in pium hoc opus conspirantibus Hermolao Barbaro Veronensi episcopo, urbis illius gubernatore, et Jacobo de Cortona ejusdem Perusinae urbis episcopo. * Ad primam enim concionem ita liberali, ac prompta manu suas pecunias ac facultates cives congegesserunt, ut ad ditissimum ac copiosissimum montem, eumque omnium primum illic erigendum abunde sufficerent. *Wading.*, tom. XIV, alias IX, ad annum 1474, num. 11.

(3. Vix autem excellentissimum hoc misericordiæ genus, et sacrum pauperum levamen innotuit, statim plures habuit acerrimos contradictores, hujusmodi montem pietatis tanquam usurarium damnantes, eo quod ultra sortem quidpiam exigeretur. Quapropter, re ad publicam concertationem coram toto magistratu civitatis, magistris, et scholasticis universitatis, clero, et religiosi ordinibus deducta, ac acerrime discussa, et tandem merito pro Minoribus (quorum præcipui defensores erant dicti beatus Barnabas et Fortunatus) lata sententia, confestim cives, præmissa solemnibus supplicatione, uno, alacrique animo piissimum adinventum, et egregie propugnatum, ac defensum a Minoribus de Observantia opus plene stabilierunt. *Wading.*, *loc. cit.*, n. 12.

(4. Eximium hoc Perusinarum pietatis opus plurimæ, præsertim Italiae, urbes secutæ, ubique id suadentibus Minoribus, et signanter S. Jacobo de Marchia, B. Marco a Bononia, B. Angelo a Clavasio, B. Bernardino a Feltria, Michaelae a Carcauo, Antonio Vercellensi alios pietatis montes erexere. *Wading.*, *loc. cit.*, num. 13. (5. Sed ubique non pauci contradictores obstiterunt qua verbis, qua scriptis, et in specie Cajet., tom. II, opusc. 6; Sotus, lib. VI *De justitia*, q. 1, art. 6, et Silvester, verb. *Usura* 5, q. 4, et eousque processit contentio, ut sermonibus